

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2017. április

200 Ft

Kornél testvér

Kanalizált kegyelem?

A WiFi korában ki akar még kábelt kihúzni, a mobil korában ki fizet még elő vezetékesre? Bárhonnán lehet csatlakozni, bárhonnán bármit elérni. (Pedig ez a bármi nagyon is célzott, és korlátozott!) Ezért is furcsa, hogy a kegyelemmel nem így bánunk, noha a kegyelem nem megy ki a divatból, mindig új, modern, és eleve ott lehet mindenütt. Mégis, a régi módszerekkel kanalizáljuk, építjük ki hálózatait, s nem is „áradhat” szabadon, csak kijelölt medrben csordogálhat az élő víz. Vezetékes lévén csak csapjainak elfordításával, csak adott helyeken, csak ha megengedem.

Ne ragadjunk le persze a puszta képnél, nem csöveket és kábeleket keresünk, hanem farizeusi túlszervezettséget, ami Isten szabad mozgását korlátozza életünkben; farizeusi önelégültséget, ami lehetetlenné teszi a találkozást Vele! Az első keménnyé teszi a szívet (a felebarátot céltáblává), a második üressé (a felebarátot feleslegesé). Kialakul egy rendszer, amit a vállveregetés éppúgy, mint az önmegvetés táplálhat, mindkettő ugyanarról a töről sarjad. Farizeusi „nemesítés.”

Isten körülkordonozott vonulási útvonalai életünkben a heti misén, a kötött imában, az odavetett száz forintban vannak nagyon szigorúan kijelölve. Mi magunk is ritkán merészkedünk új helyekre, kilépve komfortzónánkból, de Istennek sem engedünk szabad mozgást általa teremtett és megáldott életünkben. Nincs belépési engedélye például kapcsolatainkba, betegségeinkbe, szexualitásunkba, adóügyeinkbe, haragtartásunkba stb. Sőt, ha elural-

kodik rajtunk a farizeizmus, még az imádságunkban sem lehet jelen (vö. a farizeus és a vámos imája). A számos farizeusztori miattunk maradt meg az evangéliumokban.

A farizeus elkülönültet jelent. A Biblikus Teológiai Szótár szerint a farizeusok „minden kapcsolatot megakadályoznak a bűnösökkel és a vámosokkal, és így Isten szeretetét leszűkítik a saját horizontjukra, mi több, azt hiszik, hogy vallás-

gyakorlásuk nevében Istennel szemben jogaik vannak.” A farizeizmus nem jelent egyet, a történelmi farizeusokkal.

A farizeizmus jelentése: „Akcor van szó farizeizmusról, amikor valaki az igazságosság álarcá mögé rejtőzik, hogy így felmentse magát annak gyakorlásától, vagy attól, hogy elismerje saját bűnös voltát, és hogy Isten hívására hallgasson; amikor valaki vallási ismereteinek szűk körébe akarja bezárni Isten szeretetét (uo.).”

„Sem Atyámat, sem engem nem ismertek.” - jelenti ki Jézus a farizeusoknak és írástudóknak. A hasonlóan csengő kijelentés az utolsó vacsorán: „Hát nem ismertél meg engem Fülöp?” (és a többi tanítvány), teljesen mást jelent, hiszen a tanítványok nem tágítanak mellőle, legalábbis mindaddig, amíg valamelyest tudják követni, mi miért történik. Bármely csatában hősi halált haltak volna, de az éj leple alatt megkötözött és elhurcolt Messiást nem érthették meg akkor a feltámadás előtt.

Hogyan lehetséges az, hogy az Írásokat jól ismerő, jámbor és istenfélő, önmagát keményen megtagadó farizeus nem ismeri fel a Messiást, nem ismeri fel Istenét? Nem alakul ki ez másképpen, mint a családban, a munkahelyen, a szomszédal szokott. Közös történetünk megszakad, amikor át nem beszélt sérelmeink, és át nem beszélt örömünk talán még inkább, a másíknak már csupán fantázia-képét őrzi meg, s innentől kezdve ennek az elképzelt személynek udvarol, ezzel vitatkozik.

Külön válik történetük, ahogy Istennel is külön válhat, ha nem valóságosan, ha csak a kijelölt helyen találkozunk vele. (A kiengesztelődésről általában a megbántás jut eszünkbe, de olykor a privátban megélt öröm még inkább kiengesztelendő, hiszen még inkább elválaszt!) Isten elszigetelt jelenség lesz életünkben a jámborság látszatával.

Melyek azok a területei életünknek, amelyek be vannak riasztózva, hét lakattal zárva, elkerüli a fényt? A hálózatba be nem vont területeken szólal meg az Isten Fiának szelíd hangja. A farizeusok botránkozásai, provokációi - akik kárhoztatják a szombaton gyógyító Jézust, mert nem ismerik fel, hogy Isten Fiának fő tevékenysége (szombatja) gyógyításunk lenne, ha feltárnánk sebeinket - megmutatják pontosan e helyeket.

Istennek csak szombatja van. Elküldi Fiát a köznapokba. Jézus tulajdonképpen ezeken a helyeken hirdeti meg az evangéliumot, életünk sötét zugaiban: „Az Úr Lelke rajtam, mert felkent engem, hogy örömhírt hirdessek a szegényeknek. Azért küldött, hogy a foglyoknak szabadulást, a vakoknak szemük megnyílását hirdesse; hogy a megtörtéket szabadon bocsássam, és hirdesse az Úrtól jövő kedvező idő eléréstét (Lk 4, 18-19).” Akiben ez visszhangra talál nem farizeus.

Mindig jó színben feltűnni nemcsak hazugság, fárasztó is lehet. A farizeus dolgai igen jól mennek: „Nem öltem, nem ká-

romkodtam.” – mondja az első sorban, mondja a gyóntatószékben. Számára a jó, mint egy varázspálcában mindig rendelkezésre áll, uralmat gyakorol fölötte, él vele, ha kell. A „mikort” már ő dönti el. A kegyelem áruba bocsátása ez. Amikor a labanc várkapitány megtudja a Tenkes kapitányában, hogy a parasztok gyógyhatású, termásvizet találtak, lefoglalja és árucikké teszi azt, ami természetesen fakadt, ami ajándék. Így tesz a farizeus is, beárcédu-lázza, kiporciózza a kegyelmet.

A farizeus ugyanúgy megtérhet, és újjászülethet Nikodemussal, felismerheti Szent Pállal, hogy a kegyelem túlrad, és épp akkor, amikor elhatalmasodik a bűn (vö. Rom 5,20), amikor gyengeségünk, és sebeink nincsenek elhazudva, amikor vallási sikereink lila ködéből végre kilátunk.

Használjuk ki Isten gyógyerejét, engedjük szabadon életünkben! Fogadjuk Isten kegyelmét a szentségekben, amely mintegy meg is hosszabbít a felebarát felé, közvetítve a kegyelmet, a gyógyulást, a kiengesztelődést!

A kegyelem talán egy nagyon merev struktúrában mégis zárható, kereszt alakba...

Nézz tükörbe a húsvéti gyónásod előtt!

Ferenc pápa március 17-én bűnbánati liturgiát vezetett a Szent Péter-bazilikában; az alkalomra összeállított lelki tükröt adjuk közre, hogy segítsünk a húsvéti szentgyónásra való felkészülésben.

Általános kérdések

1. Hogyan indulok el gyónni? Őszintén vágyom a megtisztulásra, a megtérésre, életem megújítására, bensőségesebb kapcsolatra Istennel; vagy csak tehernek tartom, amelyet ritkán veszek a vállamra?
2. Nem felejtettem-e ki, vagy szándékosan nem hagytam-e ki halálos bűnt korábbi gyónásaimból, vagy legutóbbi szentgyónásomból?
3. Elvégeztem-e a kapott elégtételt? Helyrehoztam-e a bűnömmel okozott kárt? Próbáltam-e megvalósítani életem jobbítására tett ígéretemet?

Isten igéjének fényében vizsgáljuk meg magunkat!

I. Az Úr mondja: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből!”

1. A szívem valóban Istenre irányul? Elmondhatom-e, hogy mindennél jobban szeretem Őt, és szeretetből tartom meg hűségesen a parancsolatait? Nem kötnek-e magukhoz túlságosan a mulandó dolgok? Jó szándékkal cselekszem-e mindig?
2. Szilárd-e a hitem Istenben, aki a Fiában szól hozzánk? Maradéktalanul ragaszkodom-e az Egyház tanításához? Törődtem-e a lelkem formálásával Isten Igéjének hallgatásával, hitoktatáson való részvétellel, a hitre ártalmas dolgok kerülésével? Megvallottam-e mindig és bátran Istenbe és az Egyházba vetett hitemet? Látható-e magánéletemben és a közéletben való részvételemben, hogy katolikus vagyok?
3. Imádkozom-e reggel és este? Imádságom szívből jövő beszélgetés-e Istennel? Nem üres meg-

szokás? Fel tudtam-e ajánlani Istennek gondjaimat, örömeimet, fájdalmaimat? Tudok-e bizalommal Hozzá menekülni a kísértések idején is?

4. Tisztelem és szeretem-e Isten szent nevét? Nem bántottam-e káromlással, hamis esküvéssel vagy nevének felesleges emlegetésével? Nem voltam-e tiszteletlen a Szűzanya és a szentek iránt?

5. Megszentelem-e a vasárnapot és az Egyház ünnepeit szentmisén és egyéb ájtatosságokon való tevékeny és figyelmes részvételemmel? Kerültem-e ünnepnapokon a szükségtelen munkát? Évente legalább egyszer, Húsvét táján meggyóntam-e?

6. Nincsenek-e más isteneim, azaz dolgok, amelyek teljesen lekötnek és amelyekben jobban bízom, mint Istenben, például a gazdagság, babonák, mágiás praktikák?

II. Az Úr Krisztus mondja: „Szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket!”

1. Szeretem-e igazán a felebarátaimat? Nem élek-e vissza azzal, hogy érdekeim eszközeként használom őket? Nem viselkedem-e velük úgy, ahogy nem szeretném, ha velem szemben viselkednének? Szavaimmal és tetteimmel nem okoztam-e botránkozást?

2. A családban türelmemmel és szeretetemmel hozzájárultam-e a többiek derűs békéjéhez?

A család egyes tagjainak kérdései:

– **Gyermekek:** Engedelmes voltam-e szüleimnek? Becsültem és szerettem-e őket? Nyújtottam-e nekik segítséget lelki és anyagi bajaikban? Az iskolában jól tanulok-e? Tisztelem-e tanítóimat, nevelőimet? Jó példát adtam-e minden helyzetben?

– **Szülők:** Törődtem-e gyermekeim katolikus nevelésével? Jó példát adtam-e nekik? Támogattam-e, irányítottam-e őket tekintélyemmel?

– **Házastársak:** Hűséges voltam-e mindig érzelmeimben és tetteimben? Megértő voltam-e nehéz helyzetekben?

3. Tudok-e önzetlenül adakozni a nálam szegényebbeknek? Amennyiben rajtam áll, védem-e az elnyomottakat és segítem-e a rászorulókat? Nem vagyok-e érzéketlen vagy kegyetlen a felebarátaimmal, különösen a szegényekkel, gyengékkel, öregekkel, a lecsúszottakkal, bevándorlókkal?

4. Tudom-e, mi a küldetésem a földi életben? Részt veszek-e az Egyház apostoli és karitatív munkájában, a plébánia életében és kezdeményezéseiben? Imádkozom-e, és megteszem-e a magamét az Egyház és a világ gondjaiért, például az Egyház egységéért, a missziókért, az igazságosság és a béke ügyéért?

5. Szívemen viselem-e a közösség közjává, amelyben élek? Nem keresem-e csak a saját érdekeimet? Lehetőségeim szerint részt veszek-e olyan kezdeményezésekben, amelyek az igazságosságot, a jó erkölcsöket, az egyetértést és a jótékonytságot szolgálják? Teljesítem-e polgári kötelességeimet? Becsülettel fizetem-e az adókat?

6. Igazságos, elkötelezett, becsületes vagyok-e a munkámban? Szívesen teszek-e szolgálatokat a közjóért? Megfizetem-e az igazságos bért a munkásaimnak és alárendeltjeimnek? Betartottam-e szerződéses kötelezettségeimet? Hűséges vagyok-e ígéreteimhez?

7. Engedelmes vagyok-e a törvényes hatalomnak?

Megadom-e neki a kellő tiszteletet?

8. Ha valamilyen tisztségem van, vagy vezető vagyok, nem csak a saját érdekeimet nézem-e? Tudok-e a szolgálat szellemében dolgozni mások javára?

9. Szolgáltam-e az igazságot és a hűséget? Nem ártottam-e a felebarátaimnak hazugságokkal, rágalmakkal, megszólásokkal, megalapozatlan ítéletekkel, titkok megsértésével?

10. Nem bántottam-e a felebarát testi épségét? Nem sértettem-e a becsületét? Nem okoztam-e neki anyagi kárt? Nem követtem-e el abortuszt? Nem tanácsoltam-e másnak az abortuszt? Nem hallgattam-e olyan helyzetekben, amikor buzdíthattam volna a jóra?

Házasesetemben igazodom-e az Egyház tanításához a fogamzás és az élet tisztelete kérdéseiben? Nem vétettem-e saját testi épségem ellen (például sterilizálással). Hűséges voltam-e gondolatban is mindig a páromhoz?

Nem gyűlölkedtem-e? Nem vagyok-e veszekedős? Sértő és ingerlő szavaimmal nem szítottam-e ellentétet vagy haragot?

Nem mulasztottam-e el vétkesen és önző módon felebarátom ártatlanságának védelmét? Vezetés vagy közlekedés közben nem veszélyeztettem-e önmagam vagy mások életét?

11. Loptom-e? Nem kívántam-e jogtalanul más dolgait? Nem okoztam-e kárt mások tulajdonában? Visszaadtam-e, amit elvettem? Helyreállítottam-e az okozott kárt?

12. Ha bántás ért, kifejeztem-e békülési készségem és megbocsátásomat Krisztus szerelméért? Nem őrzök-e haragot vagy bosszúvágyat a szívemben?

III. Az Úr Krisztus mondja: „Legyetek tökéletesek, miként a ti Mennyei Atyátok tökéletes!”

1. Milyen az alapvető beállítottságom? Az örök élet reményében élek-e? Törődtem-e lelki életem ápolásával imádsággal, elmélkedő szentírásolvasással, szentségekhez járulással? Gyakoroltam-e

önmegtagadást? Elszánt és kész vagyok-e a rossz szokások megfékezésére, a szenvedélyek és perverz hajlamok feletti uralkodásra? Megfékeztem-e az irigységet és torkosságot?

Nem vagyok-e hiú és gőgös? Nem helyezem-e magamat mindig mások elé és mások fölé? Nem kényszerítem-e másokra akaratomat úgy, hogy eltiprom a szabadságukat és semmibe veszem a jogaikat?

2. Hogyan használtam fel Istentől ajándékba kapott talentumaimat: az időmet, képességeimet, erőimet? Eszköznek tekintem-e mindezt, hogy napról napra gyarapodjam a lelki élet tökéletességében és a felebarát szolgálatában? Nem vagyok-e tehetetlen és lusta? Hogyan használom az internetet és a média többi eszközét?

3. Hívó lélekkel és türelemmel viseltem-e a bajokat, szenvedéseket, megpróbáltatásokat? Hogyan próbáltam önmegtagadásokat gyakorolni azért, hogy kiegészítsem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből? Megtartottam-e becsülettel a bűntörvényeket?

4. Megőriztem-e – állapotomnak megfelelően – testem szemérmes tisztaságát, meggondolva,

hogy a test a Szentlélek temploma, és a dicsőséges feltámadásra hivatott? Vigyáztam-e érzelmeimre? Kerültem-e lelkem és testem bemocskolását tisztátalan gondolatokkal és vágyakkal, szemérmetlen szavakkal és cselekedetekkel? Megengedtem-e magamnak az emberi és keresztény méltóságot sértő olvasmányokat, társalgásokat, rendezvényeken és szórakozásban való részvételt? Viselkedésemmel nem botránkoztattam-e másokat?

5. Félelemből vagy képmutatásból nem viselkedtem-e lelkiismeretem ellenére?

6. Törekedtem-e arra, hogy mindig és mindenben Isten gyermekeinek szabadságával és a Szentlélek törvénye szerint éljek? Nem szolgáltattam-e ki magamat a szenvedélyeimnek?

7. Nem mulasztottam-e el olyan jótetteket, amelyeket megtehettem volna?

*Fordította: Diós István
Magyar Kurír*

Székely János püspök

A húsvét fénye

Húsvét fénye beragyog, megvilágít minket. Tükröt is tart e-lénk. Mércét.

Például a férjeket megkérdezi: Tudod-e úgy szeretni a feleséged, ahogy Krisztus szeretett minket, aki föláldozta magát értünk (Ef 5,25)?

Megkérdez minket arról, hogy mit tartunk igazi életnek: a magam kicsinyes keresését, vagy a szeretet, a nagylelkűség odaadásában való életet? Megkérdez arról, hogy tudom-e úgy Isten kezébe helyezni az életemet, rá bízni, az Ő iránta való teljes szeretetben élni, ahogyan Krisztus tette: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!”

Egy legenda szerint Salamon királytól megkérdezte egyszer valaki: Honnan tudhatom meg, hogy milyen ember vagyok? Salamon ezt felelte: Egyszerű. Bele kell nézned öt tükörbe.

Az első tükör a feleséged: nézd meg mennyire boldog, mennyire teljesedett ki az élete melletted. A második tükör a gyermekeid. Nézd meg, növekednek-e bölcsességben, jószágban, emberiségben. A harmadik tükör a barátaid. Nézd meg, őszinték-e hozzád. A negyedik és az ötödik tükör az állataid és a növényeid. Nézd meg, hogyan fejlődnek.

Húsvét fénye tükör, melyben megláthatjuk magunkat, és megsejthetjük azt is, Isten milyennek álmódott meg, milyennek szeretne. Ismerd meg magadat!

Húsvét fénye forrás is. Meríteni lehet belőle. Egy munkahelyre új titkárnő került. A főnöke, egy mélyen keresztény asszony, hamar megtudta, hogy családi nehézségei vannak, és két hete be is adta a válókezeset. Ebben az is indította a titkárnőt, hogy egy új viszonya volt kialakulóban. A főnöke igyekezett szeretettel, együttérzéssel sok mindenben a segítségére lenni. Aztán egy nap, amikor meghittebb hangulatban voltak, ezt mondta neki: „Megértem a nehézségeidet, fájdalomaidat. De talán mégiscsak lehet más megoldás is, mint ez a válás. Szívesen segítenék is, ha erre alkalom nyílna...” A titkárnő felháborodottan, kiabálva utasította el: Mit képzelsz, hogy mások magánéletébe beavatkozik.

Ezután vagy tíz napig a titkárnő nem is jött dolgozni. Aztán mégis megjelent újra. Egy napon azt mondta a főnöknőjének: „Tudja, a múltkor talán magának volt igazam. Lehet, hogy valóban az életem egyik legnagyobb hibáját követem el, ha elválok a férjemtől.” Aztán a titkárnő elkerült arról a munkahelyről.

Két évvel később az utcán találkozott a volt főnöknőjével. Odament hozzá, és ezt mondta neki: „Képzeld, nem váltam el. Azóta újraépítettük a kapcsolatunkat a férjemmel. Békében, szeretetben, örömben élek vele és a gyermekeinkkel. És ezt

nagyban magának is köszönhettem. Akkoriban maga volt az egyetlen, aki nem bólogatott, amikor arról beszéltem, hogy elválok.”

Talán rajtunk is múlik, hogy egy-egy ember élete, házassága, kiteljesedése hogyan alakul. Rajtunk is múlik, hogy tudunk-e világítani, vagy sötétek vagyunk, levertek és reménytelenek.

Egy asszony régóta látta, hogy az idős szomszéd néni sok bajjal küzd, ráadásul elég rossz természete is van. Évekig nem szólt hozzá, nem ment segíteni. Egyszer azonban egy emelkedettebb lelki állapotában átment hozzá, bekopogtatott. Kiderült, hogy a néni nagyon rosszul van. Mentőt hívott, bekísérte a kórházba. Értesítette a fiát is, aki alig látogatta az anyját.

Aztán jóban lettek, kitakarította a néni lakását, bevásárolt neki. Két nappal később egy tiszta lakásban érkezett vissza a néni, és nagyon hálálkodott. Ekkor mondta el, hogy amikor két nappal azelőtt az asszony bekopogtatott hozzá, épp ahhoz készülődött, hogy öngyilkos legyen...

Krisztus számít Rád! Legyél az Ő fényessége!

Fausztina nővér, az isteni irgalmasság tanúja

Dr. Torgyán Atilla

Világunkban mérhetetlen pazarlás folyik. Nemcsak az ember képességei hevernek általában kihasználatlanul és nemcsak a természetet zsigereljük ki mértéktelenül, hanem – bármilyen furcsán is hangzik elsőre – visszaélünk mindazzal, ami a szeretet mellett az életben a legértékesebb: a helyesen megélt szenvedés nyújtotta lehetőségekkel. Mily sok ember szenvedése kárba vész, mert sem magunk nem válunk jobbra általa, sem pedig másokért nem ajánljuk fel. Pedig oly sok minden átalakulhatna, nemesedhetne a világban, ha a szenvedéshez más hozzáállással közelítenénk, és kihasználnánk átalakító, segítő erejét.

Az „ember örök keresése”, a vágytól vágyig rohanó hajsza, ez a szüntelen kielégületlen, végtelen folyamat nagy misztérium. A kereső, mindent megragadni akaró ember egyik szépségtől a másikig igyekszik haladni életútján, kerülve minden szenvedést és kellemetlenséget, megrészegülve a szenvedély vakító misztériumától, de közben minden kicsúszik a kezei közül, leginkább éppen az, amit annyira megtartani kívánt. A nagy titokra – hogyan folyik el az érzéki világ az ember kezei között – a választ az elengedésben és az egyetlen állandó, örök és halhatatlan részünk, illetve az Istenhez vezető út keresésében találjuk. A keresőnek először saját életében kell a vágyak nyújtotta röpké és elillanó vigasz értéktelenségét megtapasztalnia és önző vágyai kielégítésére irányuló törekvését elengednie. Ha ezt a szíve mélyén felismerte és átérezte, már csak a következő kérdések válnak számára fontossá: mi visz közelebb Istenhez, mi Isten akarata?

E kérdésekre felelt életével és annak üzeneteivel korunk egyik legnagyobb misztikus szentje, Fausztina nővér.

ÉGI VEZETETTSÉG

Helena Kowalska 1905. augusztus 25-én, a lengyelországi Glogowiecban született egy tízgyermekes család harmadik gyermekeként. Már kis-

lánykorában is az Istennek tetsző élet vonzotta. Ötévesen egyik álmában az Égi Anya kézen fogva vezette őt az égi paradicsomban. Amikor édesanyja éjszakánként benyitott hozzá, gyakran találta a kis Fausztinát padlóra térdelve, imádkozva. Tizenöt és tizennyolc évesen is kérte szüleit, hogy apáca lehessen, de nem engedték el, mert a nagy szegénység miatt nem volt hozománya, amit a zárdának a felvételért adhatott volna. Ráadásul elemi iskolába járni is csak két évig tudott, ami miatt tanulatlannak gondolták. Pedig a kis Helena már hétéves korától kezdve érezte hivatását.

A lökést végül az adta meg, amikor 18 éves korában egy táncmulatságon megjelent neki Jézus, és szemrehányóan megkérdezte tőle, meddig akar

még neki csalódást okozni. Állítólag azonnal egy közeli templomba sietett, ahol e szavakat hallotta: „Menj Varsóba. Ott lépsz majd be a zárdába.” Ekkor Helena már szülei óhaja ellenére is követte a magasabb parancsot, hazaküldte megtakarított pénzét és Varsó felé indult, ahol senkit nem ismert. Ott a Szűzanya segítségét kérte, aki eligazította őt: „Menj a szomszédos faluba és töltsd el ott nyugodtan az éjszakát!” Minden így is lett. Majd egy varsói templomba ment, ahol újra egyértelmű belső utasításokat kapott, és ezeket követve lépésről lépésre haladt célja felé. Egy ideig egy hatgyermekes családdhoz került, de a keresést nem adta fel, míg felvételt nem nyert Az Irgalmasság Nővéreinek Anyja zárdájába. Ezt a kongregációt Teresa Rondeau alapította a franciaországi Lavalban. Az ő varsói rendházukba került tehát Helena 1929. augusztus 1-jén, húszévesen.

Fausztina nővér egész életére jellemző egy jól látható vezetettség. Gyakorta és úgy beszélgetett Jézus Krisztussal és az Égi Anyával, ahogyan az ember a barátjával társalog. Mivel a két év elemi kivételével teljesen tanulatlan volt, az általa lejegyzett közlések nyilvánvaló bizonyítékai e magasabb, égi vezetettségnek. Az a hatalmas bölcsesség, ami írásain átsugárzik, égi segítség nélkül egyszerűen nem tudott volna megfogalmazódni. A tanulatlan parasztlányt nem véletlenül tekintik a kor nagy hittudósai a kereszténység egyik legjelesebb misztikus szentjének. Élete és a rajta keresztül áradó üzenet pedig az isteni kegyelem egyik fontos bizonyítékává vált.

Mielőtt Fausztina nővér élete eseményeit bővebben kibontanánk, fontos tudatosítanunk, hogy a nővér összesen 33 földi életévének, az azon átáradó kegyelemnek hatására mennyi fontos dolog indult el világunkban.

ISTEN IRGALMÁNAK HIRDETÉSE

Fausztinát szokták az isteni irgalmasság titkárnőjének vagy hírnökének is nevezni. Egy hat füzetből álló, közel ötszáz oldalas napló – az egyházi irodalom egyik leggyönyörűbb írása – kötődik hozzá, melyet előjárói kérésére írt, s amely legfőképp belső küzdelmeiről és Isten irgalmassággal kapcsolatos üzeneteiről szól. „Hirdesd,

hogy Isten legfőbb tulajdonsága az irgalom!” – kapta meg Fausztina élete legfontosabb küldetését Urától, Jézus Krisztustól. Így egész életműve az Isten által az ember számára nyújtott békejobb, a szeretetben megkötött új szövetség, a kiengesztelődés üzenete. A legfontosabb üzenet, ami egész világunkat érinti: Isten lényege a szeretet és az irgalom. Isten szeret minket, embereket, és nem kíván bűneinkért bosszút állni. Segíteni szeretne és várja a hozzá visszatérő embert, saját gyermekét. Isten irgalmat szeretne gyakorolni, melynek befogadása csak és kizárólag rajtunk, a mi hozzáállásunkon és elfogadásunkon múlik.

Bár 1938-ban bekövetkezett haláláig a Fausztinán keresztül érkező üzeneteket nem sokan vették komolyan, sőt többnyire még rendtársai is egyfajta flúgos, elszállt apácának tartották, pontosan úgy, ahogyan Jézus Krisztus azt megüzente, a nővér törekvései a halálát követően megvalósultak. Jézus például kérte őt, hogy terjesszen el egy újfajta engesztelő imát, az isteni irgalmasság rózsafüzérét – ez a rózsafüzér ma az egyik legelterjedtebb katolikus imádság. Kérte tőle továbbá, hogy a Húsvét utáni első vasárnap az isteni irgalmasság vasárnapja, egyházi ünnep legyen, amelyet Szent II. János Pál pápa be is vezetett, valamint kérte, hogy egy úgynevezett novéna, egy kilenc napon át tartó imádság, az isteni irgalmasság kilencede legyen elvégezve a keresztény emberek által a világ megtéréséért. Ez az engesztelő áldozati ima a Nagypéntek és a Húsvétot követő első vasárnap közti időszakban a leghatásosabb, de máskor is elvégezhető. „Egyetlen lélektől sem tagadok meg semmit, akiket irgalmam forrásához vezettek!” „...minden bűn elmerül irgalmam mélységében...” – hangzik az isteni ígéret Jézus Krisztus szájából Fausztina nővéren keresztül. Ez a novéna mára már a kereszténység egyik leghatékonyabb és legszélesebb körben végzett gyakorlatává vált.

Ezekon felül Jézus kérésére Fausztina nővérnek egy, az isteni irgalmasság jegyében létrehozott kongregációt is alapítania kellett volna, de ez Fausztina életében az egyház bizalmatlansága miatt nem tudott létrejönni. Ennél hatékonyabb volt viszont az a praxis, amelyet Fausztina 1933-ban letett szerzetesi örökfogadalmától kezdve kezdett

el végrehajtani az emberiségért. Saját magát kezdte el felajánlani a szenvedő emberi lelkekért azzal a szándékkal, hogy őket Istenhez vezesse. Naplójában Fausztina így írt: „...tökéletesen alárendelem magam Isten akaratának és magamra vállalom a bűnösök lelkében lévő összes szenvedést, félelmet és aggodalmat, viszonzásul pedig átengedem nekik lelkem minden vigaszát, melyet az Istennel való érintkezésből nyerek...” – ekképpen titokban, csöndes alázattal magára vette sokszor éppen saját rágalmozói bűneit, és magába fogadva a szenvedést, mindent másokért ajánlott fel.

Így egész élete egyfajta szentmisévé vált, melyben az úrfelmutatás és az átváltoztatás nem más, mint önmaga átadásának és mások szeretet általi megváltásának belső áhítatban és titokban végrehajtott cselekedete. Mivel az állandó szenvedéseket megszokta és türelemmel viselte, a többiek számára mindebből nem sok látszott. Nem lehetett őt zsörtölődni vagy panaszkodni hallani, nem látták türelmetlennek, rosszat pedig sohasem beszélt senkiről. Naplójában az őt bántalmazó rendtársnőit sohasem nevezte meg. Pedig sokan értették őt félre, s amikor betegsége miatt összeesett és már járni sem tudott, kigúnyolták, lustának nevezték és munkára kényszerítették.

A NOVICIÁTUSTÓL A LÉLEK SÖTÉT ÉJSZAKÁJÁN ÁT AZ ÖRÖKFOGADALOMIG

De térjünk most vissza az 1925-ös évhez, Fausztina nővér 18. életévéhez, az irgalmas rendben töltött zárdajelölti éveikhez. A nővéreket magdalénásoknak hívták, mert az egyik fő céljuk a bukott vagy elhanyagolt lányok gondozása volt. Fausztina iskolázottság híján a segítő nővérek és nem a vezető nővérek képzését kapta meg. A varsói jelöltéveket követően a kétéves noviciátust a Krakó melletti lagiewniki kolostorban végezte. Itt tört rá az a próba, amelyet Keresztes Szent János definíciójával „a lélek sötét éjszakáján” való áthaladásnak neveznek.

Ez nála egy körülbelül másfél éven át tartó időszak volt, jóval rövidebb, mint ameddig általában tartani szokott. Egy megpróbáltatásokkal teli, nagyon sűrű életszakasz volt ez, de Fausztina nővér rendkívüli tisztaságát és az égiekkel való jó kapcsolatát bizonyítja, hogy még ez idő tájt is kapott némelykor vigasztalást égi segítőtől. Naplójában így írt keserveiről: „A noviciátus első

évének végén mind sűrűbbé váló sötétség kezdte eltölteni a lelkemet... A hitigazságok értelmetlennek tűntek a számomra. Amikor Istenről beszéltek, szívem mintha kőből lett volna. Szívem képtelenné vált a legcsekélyebb szeretetre. Az imában semmi vigasztalást nem találtam... Amikor magamba néztem, csak bűnöket és semmiséget találtam. A kápolnában az áhítatgyakorlatok közben kísértések gyötörtek. Gyakran az egész mise alatt küzdöttem az istenkáromlások ellen, amelyek ajkamra tolultak. Irtóztam a szentségektől. Csak gyóntatóm parancsára mentem áldozni. A vak engedelmesség volt egyedüli mentőhorgonyom... A legrettenetesebb az volt, hogy elutasítva éreztem magamat...”

Ebben az időszakban a nővér arca sárga volt, szeme véraláfutásos, mintha valami súlyos betegségben szenvedne. Fausztina ekkor még nem fogta fel megpróbáltatásai fő célját. Az ideiglenes fogadalmat a noviciátus végén is ilyen állapotban tette le. (Az irgalmas nővérek a noviciátus után öt évig csak ideiglenes fogadalmat tesznek, melyet évente megújítanak, s csak ezután jöhet az életre szóló örökfogadalom.)

A sötét éjszakán való áthaladás próbája és annak kínjai egy sor fontos felismerés – mint például saját kicsinységünk belátása és az alázat szükségessége – mellett felkészítenek azokra a kínokra, melyeket az önmagát felajánlott ember másokért kezd el viselni. Ennek ékes bizonyítéka egy másik naplórészlet Fausztina nővértől, melyben arról számolt be, amikor önként átadta magát a bűnösök megtéréséért: a mások javára ajánlott szenvedések közepette is ahhoz hasonlókat élt át, mint a sötét éjszaka kísértései során. „Hamarosan tapasztaltam, hogy Isten elfogadta felajánlásomat, mert érezni kezdtem annak hatásait. Lelkem hirtelen kőkeménnyé vált, elmerült az aggodalomban és a félelemben. Istenkáromlások és átkozódások tolultak ajkamra. Kétely és kétségbeesés lépett be a szívembe. Ez azoknak a szegény lelkeknek az állapota, akikért átadtam magamat. Kezdetben lesújtottak ezek a förtelmes ségek, de gyóntatóatyám az első alkalommal megnyugtatót: a tanítvány nem nagyobb Mesterénél.”

Úgy tartják, oly kevés lélek vállalkozik az ilyen társmegváltói szerepre, hogy akik hajlandóak er-

re, azokat Isten örömmel fogadja. Viszont a negatív erők is hatalmas erővel rontanak rá az ilyen segítőkre. A sötét éjszakán való áthaladás nagy tréning és komoly érettségi teszt is egyben, melyben a tanítvány felkészül egy jóval komolyabb és nemesebb későbbi harcra: harcra az emberi lelkekért.

„Azt mondom, hogy sűrű sötétség homályosítja el értelmemet. Miért nem jössz hozzám ezekben a pillanatokban? Én vagyok maga a Világosság, és én egy pillanat alatt több fényt és megértést tudok a lélekbe önteni a szentséget illetőleg, mint amit valaha is találhatsz bármelyik könyvben, és amit egy gyóntató se lesz soha képes megadni neked. Tudd meg azt is, hogy a sötétséget, amelyről panaszkodsz, én már elviseltem érted az Olajfák kertjében. Lelkem akkor összeroskadott a halálos fájdalom súlya alatt. Most részesítelek téged ezekben a szenvedésekben, irántad való rendkívüli szeretetem bizonyítékaként, tekintettel arra a nagyfokú életszentségre, amelyet előkészítettem számodra az égben. A szenvedő lélek áll legközelebb Szívemhez.” (Az irgalmas Jézus szavai a csüggedő lélekhez)

(Engedtessek meg itt egy rövid kitérő. Állítólag az a zárda, ahol Teréz anya Kalkuttában tanított, közvetlenül a szegénynegyed, az úgynevezett „gyöngyök tengere” mellett volt. A zárdában élők csak külön engedéllyel tehették be oda a lábukat. Teréz anya azonban elkezdett oda kijárni és oldani az ott élő nyomorultak szenvedését. Belépett a „gyöngyök tengerébe”, hogy osztozzon mások sorsában. Minden másokért vállalt szenvedés egy gyöngyszem. Így keletkezik a gyöngyök tengere a helyesen viselt és Istennek felajánlott szenvedés cselekedeteiből. Palánkay Gausz Tibor atya szavai kíváncsoknak ide: „Az áldozat hiánya a szeretet hiánya. A szeretet mértéke az áldozat. Aki nagyon szeret, az áldozatot hoz. A szeretet megkönnyíti az áldozatot annyira, hogy a szeretetnek az áldozat nem is áldozat, hanem öröm: örömteljes erőmegfeszítés, a szeretet erőteljes lendülete, bizonyosága, gazdagsága...”)

Fausztina nővért örökfogadalmá előtt az ördög a szokásosnál is nagyobb kísértésekkel támadta. Benső hangot hallott, mely így szólt: „Elöljáróid

kijelentették, hogy egész lelki életed csak beképzeltetés...” „Jézus nem beszél ily bizalmasan ilyen méltatlan lélekkel...” Ekkor viszont gyóntatójától kapott segítséget, aki e szavakkal nyugtatta meg őt: „Nem számít, mit mondanak önről az emberek! Jézus különösen szereti kinyilatkoztatni magát a kicsinyeknek. És minél kisebbé válik, annál bensőségebben köti majd önt magához.”

A nagy fogadalom előtt akkor csúcsosodtak ki a próbák, amikor a Varsótól körülbelül száz kilométerre lévő plocki zárdában Fausztina különös feladatot kapott. (A nővér rövid földi pályafutása alatt sok helyre volt beosztva, tehát ne úgy képzeljük el őt, mint aki egész életét egy zárdában töltötte.) Így írt erről naplójában: „Este láttam az Úr Jézust fehér ruhába öltözve, egyik kezét áldásra emelve, másikat mellére helyezve. Szíve felett nyitva volt ruhája, és a nyílásból két fénynyaláb sugárzott, az egyik piros, a másik fehér. Szóltanul szemléltem az Urat... Egy pillanat múlva az Úr Jézus ezt mondta nekem: »Fess egy képet ennek mintájára, és írd alá: Jézus, bízom Benned! Azt kívánom, hogy ezt a képet először a ti kápolnátkokban tiszteljétek, utána pedig az egész világon. Megígérem mindenkinek, aki tiszteli, nem vész el. Megígérem neki, hogy már ezen a világon legyőzi az ellenséget, főleg halálának órájában. Mint saját dicsőségemet, én magam védem meg ezt a lelket.«”

Attól a pillanattól kezdve, hogy Fausztina nővér igyekezett e feladatot végrehajtani, előjárói és szerzetestársai nagyon megijedtek. Attól féltek, hogy hamis ájtatosság kerül bevezetésre az egyházban. Végül Fausztina 1933. május 1-jén, öt évvel halála előtt tette le végső fogadalmát. Naplójában mély meghatottsággal írt róla: „Ami a fogadalomtétel pillanatában szívemben végbe ment, nem tudom leírni. Én Őbenne vagyok, és Ő énbennem... Erről nem illik beszélni. Az ember csak hallgatni tud...” Ami ekkor történt, azt a keresztény misztikában úgy nevezik: az Istennel való eggyé válás. És innentől indult el egy valódi, Isten segítségével végigjárt diadalút.

A SZENTTÉ AVATÁSIG VEZETŐ SZENVEDÉSEKKEL TELI ÚT

Fausztina kapott végre egy gyakorlott gyóntató-atyát Michal Sopocko atya személyében, akit

Jézus már több látomásában megmutatott neki. Gyóntatója ezt tanácsolta: „Alázatosság nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Gyakorolja ezért az alázatosság harmadik fokát, azaz ne mentegesse magát akkor sem, ha igaztalanul vádolják. Ellenkezőleg! Örüljön ezeknek a megaláztatásoknak.” Sopocko atya annyira előrelátó ember volt, hogy Fausztinát mindenféle orvosi és pszichiátriai vizsgálatnak is alávetette, hogy ezzel kizárja a látomások és üzenetek beteges eredetét. Ezen vizsgálatok eredménye teljesen kedvező volt Fausztinára nézve.

Végül elkészült a festmény első verziója is – a gyóntató atya által felkért festő, Eugeniusz Kazimirowski készítette –, ám az Fausztinának hatalmas csalódást okozott. Látomásában ő sokkal szebbnek, sokkal ragyogóbbnak, sokkal diadalmasabbnak látta Urát. Aztán megjött Jézus válasza: „Ennek a képnek az ereje nem a színekben, az ecsetvonásokban, hanem egyedül és teljesen az én kegyelmemben van!” (Korunk művészei számára különösen gondolatébresztő lehet ez a válasz: az új művészet alapja a megfelelő motiváció, a felajánlás és az égi kegyelem kell, hogy legyen.)

Ahogy Fausztina nővér gyarapodott a kegyelmekben, úgy sokasodtak megaláztatásai is. Ezekhez való hozzáállása azonban szintén figyelemre méltó: „A megaláztatások mindennapi kenyerezet képezik: a jegyesnek részesülnie kell Jegyesének minden javában...” Ekkortól kezdtek el Fausztina nővér másokért végrehajtott felajánlásai egyre intenzívebbekké válni. Beszédes, ahogyan az egyre jobban feldühödő sátán támadásaira Fausztina válaszolt: amint a sátán dühében újabb lelkek felé indult, újabb áldozati cselekedetek érkeztek a nővértől, s a gonosz vesztesége még nagyobbá vált. „Csak egyetlen váltópénz létezik a lelkek számára – mondta Jézus Fausztinának –, szenvedj egyesülve az én szenvedéssel a kereszten...”

Időközben a számtalan végeláthatatlan szenvedés Fausztina fiatal testét kezdte teljesen felőrölni. Ő, aki az isteni irgalmasság oly nagy szószólója volt, rendtársaitól egyáltalán nem nyert irgalmasságot. Úgy tartották róla, csak képzelt beteg, aki magára akarja vonni a figyelmet. Beszéltek

róla a háta mögött, de nyíltan is éreztették vele megvetésüket, ha tehették. Fausztina testének a sok magára vállalt büntől időnként szó szerint hullaszaga volt, amit rendtársai nem voltak hajlandók elviselni. Fausztina megértette, hogy Jézus szándékosan rejtette el rendtársai, az egész közösség előtt áldozatának nagyságát, s a többiek csak halála után eszméltek rá, kivel is éltek együtt.

A kínokkal együtt gyakoriak voltak elragadtatásai is. Az isteni nevet ezen időszakában például egyáltalán nem tudta kimondani, mert teljesen elragadtatott a földi, érzéki világból. Akarata pedig teljesen megegyezett Isten akaratával. Menyasszony és Vőlegény mindörökre eggyé vált. Fizikai fájdalmát mosolyogva viselte. Tüdőproblémája több mint tíz éven át kísérte. Élete vége felé kétszer is több hónapot töltött tüdőszanatóriumban. Halála előtt a krakkói zárdában már hosszú ideig nem tudott ágyából kikelni. Még így is, ennyi megpróbáltatás után is fontosnak érezte, hogy az egész közösség előtt ő maga kérjen bocsánatot. Halála előtt olyan fájdalmakat élt át, hogy kért egy fájdalomcsillapító injekciót. De erről azonnal le is mondott, hogy teljesítse Isten akaratát. 1938. október 5-én, háromnegyed 11-kor mondott búcsút a világnak, szemét egy Krisztus-képre emelve.

Halála után hamar elterjedt a világban az isteni irgalmasság tisztelete. Egy időre azonban, 1959-től a római Szent Hivatal szigorúan megtiltotta az üzenetek és képek terjesztését. A tisztelet helyreállítója és az irgalmasság ügyének nagy szorgalmazója Krakkó püspöke, a későbbi II. János Pál pápa volt, aki 2000. április 30-án személyesen avatta szentté Fausztina nővért. Ez volt az évezred első szentté avatása, mely szimbolikus jelentőséggel is bírt. Halljuk hát Szent II. János Pál pápa üzenetét, melyet a szentté avatási szertartáson mondott: „Az isteni irgalom fénye, melyet az Úr Fausztina nővéren keresztül akar ismét átadni a világnak, megvilágítja a III. évezred útját.”

forrás: szeretetfoldje.hu

Hirdetések

- A húsvéti ünnepre való felkészülésként a **nagy-hét elején (hétfő-kedd-szerdán)** az esti szentmise keretében P. Bárány Ottó szombathelyi ferences káplán triduumot tart templomunkban. Délután 5 órától gyónási lehetőség.
- Nagycsütörtökön, nagypénteken és nagyszombaton reggel fél 8-kor lamentáció, imádság a templomban. Nagypénteken délután 3 órakor keresztút.
- Nagycsütörtökön és nagypénteken este 6 órakor kezdődnek a szertartások, nagyszombaton Szent Sír látogatás, este 8 órakor kezdődik a húsvéti vigília.
- Húsvét vasárnap és húsvét hétfőn ünnepi miserendet tartunk.
- Húsvét első vasárnapja Irgalmasság vasárnapja – Szent II. János Pál pápa által rendelt ünnep.

Anyakönyvi hírek márciusban

Kereszteltek:

Horváth Hédi Anna, Kalányos Brájen Alex,
Kalányos Larissza Krisztina, Király Kiara,
Ladola Botond, Gergály Zsombor

Házasultak:

Ercsényi Lajos – Iványi Judit

Elhunytak:

Laczkó Lászlóné/Tóth Ilona,
Fodor Józsefné/Joós Sarolta,

ifj. Cziráki Gyula, Czigány Vince,
Nagy Istvánné/Csatlovszky Ibolya,
Kiss Péter Pálné/Keresztes Margit,
Varga Vincéné/Tersztenyák Veronika,
Fehér Imre, Rózsa Vilmosné/Gecse Rozália Margit,
Szalay István, Benkő Lászlóné/Pirzsók Mária,
Simon Károlyné/Parragi Jolán,
Kovács Árpádné/Tuboly Magdolna,
Szalai Róbert, Rózsás Tibor,
Horváth József

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja
8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM
Szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre, RITEND Bt.

Ára: 200 Ft

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

web: www.ferencesekzeg.hu